

Ευγενική παραχώρηση του περιοδικού *Bomb*

Η μαιτρέσα

Dani Shapiro

Ακολουθούν, όχι σε συγκεκριμένη σειρά, μερικά από αυτά που μου έλεγε ο Λένι: ότι αυτός και η γυναίκα του δεν κοιμούνταν στο ίδιο κρεβάτι, ότι είχαν έναν λευκό γάμο εδώ και χρόνια, ότι εκείνη υποβαλλόταν σε θεραπεία ηλεκτροσόκ σε μια κλινική έξω από τη Φιλαδέλφεια, ότι ο ίδιος υπέφερε από καρκίνο και ήταν αναγκασμένος να πετάει στο Χιούστον προκειμένου να κάνει χημειοθεραπεία τρεις φορές την εβδομάδα, ότι η μικρότερη κόρη του, ηλικίας τριών ετών, είχε μια σπάνιας μορφής παιδική λευχαιμία. Ότι δεν μπορούσε να πάρει διαζύγιο για όλους τους παραπάνω λόγους. Ότι ήταν συντετριμμένος που δεν ήταν δυνατόν ν' αφήσει τη γυναίκα του για να παντρευτεί εμένα.

Για αρκετό καιρό τον πίστευα. Με όλη τη δύναμη της ψυχής μου είχα εμπιστοσύνη στον Λένι Κλάιν ότι μου έλεγε την αλήθεια. Όταν μιλούσαμε για το θέμα θα έσφιγγε τα δόντια και τα μεγάλα καστανά του μάτια θα γέμιζαν δάκρυα. Η φωνή του θα έτρεμε μαρτυρώντας, συγκρατημένα, ανάμεικτα συναισθήματα που δε θα μου ήταν δυνατόν να αρχίσω να αντιλαμβάνομαι. Καημένε Λένι! Μου προξενούσε κατάπληξη που τόσα πολλά και τόσο άσχημα μάλιστα πράγματα μπορούσαν να συμβαίνουν στο ίδιο άτομο και ορκίστηκα να τον φροντίζω και να νοιάζομαι για κείνον. Γράφοντας μέχρι αργά τη νύχτα εκείνα τα εκτεταμένα και λεπτομερή ημερολόγιά μου, προέτρεπα τον εαυτό μου να γίνει μια αληθινή γυναίκα – μια που θα του τα είχε όλα στο πιάτο και θα ήταν καλή με τον άνδρα της στις δύσκολες και κρίσιμες στιγμές του.

Χρόνια αργότερα –τώρα δηλαδή– αποκάλυψα τα ψέματα του Λένι και εξετάζω τους λόγους που τα πίστευα και που εκ των υστέρων φαίνονται τερατώδη. Ξαναδιάβασα τα παλιά μου ημερολόγια και διαπιστώνω τον τρόπο που η κοριτσίστικη γραφή χειροτέρευε υπό τη μορφή ορνιθοσκαλισμάτων καθώς έγραφα: Πρέπει να είμαι εκεί για τον Λένι. Με χρειάζεται και περνάει τόσα πολλά. Δεν ξέρω αν μπορώ να το διαχειριστώ όλο αυτό, αλλά επιβάλλεται

να φανώ δυνατή! Προσπαθώ να θυμηθώ ότι ο Λένι ήταν δικηγόρος, ότι έφτιαξε τη διεθνή του φήμη βασισμένος στη δική του παθολογία: ότι έλεγε ψέματα με μια σχεδόν ευαγγελική πίστη, με την πειθώ ενός κήρυκα του ευαγγελίου. Ήταν περήφανος για τον εαυτό του επειδή μπορούσε να πείθει τον οποιονδήποτε για το οτιδήποτε.

Παρίσι, 1985. Περπατάμε κατά μήκος της λεωφόρου Σεν Ζερμέν μια ασυνέφιαστη ανοιξιάτικη ημέρα. Οι στέγες της Αριστερής Όχθης έχουν το χρώμα της κρέμας σε αντίθεση με το σπάνιο μπλε του ουρανού και ο αέρας έξω από το Καφέ Φλορ μυρίζει κρουασάν με τη διαπεραστική οσμή των Ζιτάν, αλλά εγώ δεν τα προσέχω αυτά. Μόνο τώρα, ως ώριμη γυναίκα, μπορώ να χαίρομαι τη θέα από τις στέγες στο Παρίσι, τον καταπληκτικό ουρανό: συνειδητοποιώ ότι ανακαλώντας στη μνήμη μου αυτή τη συγκεκριμένη σκηνή την «εφοδιάζω» με ένα κολάζ από δικές μου πιο πρόσφατες αναμνήσεις. Στο Παρίσι του 1985 βλέπω μόνο ό,τι βρίσκεται σε απόσταση ενός τετραγωνικού μέτρου μακριά μου, τόσο απορροφημένη από την αναστάτωση που μου προκαλεί η πολυπλοκότητα των αισθημάτων, των συναισθημάτων και των εντυπώσεων τού να είμαι με τον Λένι. Κρέμομαι από πάνω του, επιπλέοντας στα «κύματα» του χθεσινοβραδινού λευκού οίνου Μοντρασέ και του δείπνου των τεσσάρων αστέρων που ξέρασα στην τουαλέτα του ξενοδοχείου Ριτζ. Το χέρι του Λένι, παχύ, στιβαρό, χέρι ιδιοκτήτη που κρατά το απόκτημά του, με αγκαλιάζει και μου υπενθυμίζει ότι κάναμε σεξ εκείνο το πρωινό και τον τρόπο που με καθήλωσε ακινητοποιώντας με στο κρεβάτι χωρίς να μου επιτρέπει να κουνάω τα χέρια μου μέχρι που του πρόβαλα αντίσταση. Στο Παρίσι μοιάζω με ένα ζώο κουλουριασμένο σ' ένα κομμάτι ηλιαχτίδας, που ενδιαφέρεται μόνο για το χτύπο της δικής του καρδιάς. Σεξ, κρασί, φαγητό, ύπνος. Είμαι ένα έμβιο ον που ζει στην άλλη πλευρά μιας διάφανης, λεπτής μεμβράνης που με διαχωρίζει από οτιδήποτε έχει να κάνει με τον κόσμο.

Δεν έχω διαβάσει ούτε μια εφημερίδα, δεν έχω μιλήσει ούτε σε έναν άνθρωπο, εκτός από τον Λένι, εδώ και εβδομάδες. Διήγαγα το είδος της απίστευτης ζωής που οι άνθρωποι ανακαλύπτουν αφήνοντας τη φαντασία τους να γλιστρήσει στις σελίδες των μυθιστορημάτων που διαβάζουμε κατά τη διάρκεια των αεροπορικών ταξιδιών. Ταξιδέψαμε στο Λονδίνο, στο Μόντε Κάρλο, στην Κυανή Ακτή. Έχω παίξει μπλακ-τζακ σε ιδιωτικές λέσχεις με σεΐχηδες, ιδιοκτήτες πετρελαιοπηγών που μου ζητούσαν να ρίξω εγώ τα ζάρια για να τους φέρω καλή τύχη. Έχω οδηγήσει ένα πολυτελέστατο σπορ ανοικτό αυτοκίνητο στις στροφές φουρκέτα της Μουαγιέν Κορνίς. Έχω φάει σε κρουαζιερόπλοιο πλέοντας κάπου στις όχθες του Καπ ντ' Αντίμπ. Φορώ σκούρα γυαλιά και σύνολα υψηλής ραπτικής, ένα χρυσό ρολόι και ένα μακρύ κολιέ από αληθινά μαργαριτάρια μεγάλου μεγέθους. Δεν έχω ιδέα ποια στ' αλήθεια είμαι.

Ο Λένι μάς οδηγεί προς ένα στενό παράπλευρο δρόμο της λεωφόρου Σεν Ζερμέν και σ' ένα κατάστημα με παιδικά ρούχα γεμάτα με κεντημένα φορεματάκια που η μητέρα μου συνήθιζε να μου αγοράζει όταν ήμουν παιδί. Μου λέει ότι θέλει να αγοράσει ένα φόρεμα για τη μικρότερη κόρη του, αυτή με την σπάνιας μορφής λευχαιμία. Τον βοηθώ ψάχνοντας στα ράφια για μικροσκοπικά φορεματάκια κατάλληλα για κοριτσάκια τριών ετών μέχρι που βρήκαμε κάποιο που το θεωρεί τέλειο, ένα μεταξωτό με πιέτες σε κίτρινο ακνό χρώμα με τον Πίτερ Παν στο γιακά. Το σηκώνει για να το δει στο φως του ήλιου και τα μάτια του γεμίζουν δάκρυα. Δε θα ζήσει για να φορέσει μεγαλύτερο νούμερο από αυτό το μικροσκοπικό φορεματάκι, ψιθυρίζει. Το μωρό μου, το κοριτσάκι μου.

Έχει στοιβάξει τα ψέματά του το ένα πάνω στο άλλο ώστε να συνιστούν μια αδιαφανή, περίτεχνη κατασκευή που μοιάζει με πραγματικότητα. Αρέσκεται να παραθέτει τη μόνη πιθανή φράση που γνωρίζει από τον Φραντς Κάφκα: Το άσπρο είναι μαύρο και το μαύρο άσπρο, συνηθίζει να λέει αναστενάζοντας. Δεν κατάλαβα ποτέ τι εννοούσε ακριβώς μ' αυτό, αλλά φαινόταν ότι είχε άμεση σχέση με τη ζωή μου εκείνη τη χρονική περίοδο.

Τα ψέματα είχαν μικρές ενάρξεις. Ο Λένι μου τηλεφώνησε από ένα επαγγελματικό ταξίδι και μου είπε ότι βρισκόταν στο αεροδρόμιο του Μόντρεαλ περιμένοντας να πάρει την πτήση για το Κάλγκαρι. Επικοινωνήσα με την αεροπορική εταιρεία και έμαθα ότι η πτήση θα διαρκούσε περίπου πέντε ώρες. Έτσι όταν ο Λένι τηλεφώνησε μετά από μια ώρα για να πει ότι το αεροπλάνο προσγειώθηκε στο Κάλγκαρι, τον ρώτησα ήρεμα πού στ' αλήθεια βρισκόταν.

«Στο Κάλγκαρι», μου απάντησε.

«Όχι, Λένι, δεν είναι δυνατόν».

Επέμεινε στην ιστορία του. Όσο καιρό τον ήξερα, δεν άλλαζε ποτέ μα ποτέ τις δηλώσεις του. Κατέβασα το ακουστικό και τηλεφώνησα στο σπίτι του, στην οικογένειά του στο Γουέστσεστερ. Όταν η υπηρέτρια απάντησε στη γραμμή, ζήτησα να μιλήσω με τον κύριο Κλάιν. Και όταν εκείνος σήκωσε το εσωτερικό και άκουσα το τραχύ, έτοιμο να με ρίξει στον γκρεμό κελού ούρλιαξα τόσο δυνατά στο αφτί του που του έπεσε το ακουστικό.

Μάρσαρε οδηγώντας με ιλιγγιώδη ταχύτητα στην πόλη. Μπήκε στο διαμέρισμα και με βρήκε κουλουριασμένη στο κρεβάτι. Με ανασήκωσε, με πήρε στην αγκαλιά του και με κράτησε σφιχτά στο στήθος του. Η γυναίκα του δεν ήταν σπίτι, μου είπε. Υποβαλλόταν σε θεραπεία ηλεκτροσόκ. Και κάποιος έπρεπε να φροντίσει την κόρη του. Δεν είχε θελήσει να μου μιλήσει γι' αυτά, διότι η επιθυμία του ήταν να με γλιτώσει, να με προστατεύσει από τη φρίκη της ζωής του. Σίγουρα τον καταλάβαινα. Σώπα καρδιά μου, μουρμούριζε ενόσω εγώ σκούπιζα το αναψοκοκκινισμένο σαν μικρού κοριτσιού πρόσωπό μου. Τόσοι πολλοί άνθρωποι με χρειάζονται, αλλά εγώ αγαπώ εσένα περισσότερο από όλους, δήλωσε εμφατικά.

Στο πρώτο μας ραντεβού, ο Λένι Κλάιν με πήγε στο Ρίβερ Καφέ, ένα ακριβό εστιατόριο στο Μπρούκλιν με πανοραμική θέα τη γραμμή του ορίζοντα πάνω από το Μανχάταν. Ήταν μόλις στο μέσο τα διαδρομής προς τα εκεί, καθώς κατευθυνόμασταν προς το κέντρο με τη Ρολς Ρόις του, όταν συνειδητοποίησα ότι έβγαινα ραντεβού με τον πατριό της φίλης μου Τζες και ότι δεν επρόκειτο, όπως είχα σκεφθεί, να σχεδιάσουμε ένα πάρτι-έκπληξη για κείνη.

Μακάρι οι ζωές να μπορούσαν να παίζονταν στις οθόνες των κινηματογράφων, μακάρι να μπορούσα να ξαναμπώ στη «σκηνή» τη στιγμή εκείνη ακριβώς που ο Λένι Κλάιν ήρθε να με πάρει για πρώτη φορά με το αυτοκίνητό του και να την επιμεληθώ ξανά αυτή τη σκηνή – θα έπαιρνα το κορίτσι που θα ήμουν εγώ, το κορίτσι μέσα στο αμάξι που έτρεχε με ταχύτητα κατά μήκος του Ιστ Ρίβερ, και θα το έσπρωχνα έξω από το αυτοκίνητο.

Στο Ρίβερ Καφέ ο Λένι έδωσε στον μετρ του εστιατορίου ένα διπλωμένο εικοσαδολάρο. Δεν είχα δει ποτέ πριν κανέναν να κάνει κάτι τέτοιο. Ο πατέρας μου

συνήθιζε πάντα να κάνει κρατήσεις σε εστιατόρια αλλά περίμενε υπομονετικά στο μπαρ αν το τραπέζι δεν ήταν ακόμη έτοιμο. Ο Λένι και εγώ είχαμε τραπέζι στο παράθυρο υπό το ακνό φως των κεριών δίπλα από ένα μικρό βάζο με ροζ τριαντάφυλλα.

«Το παρατήρησες αυτό»; με ρώτησε ο Λένι ευθύς μόλις καθίσαμε.

«Να παρατηρήσω τι;»

«Τον τρόπο με τον οποίο τους έκανες όλους να γυρίσουν το κεφάλι προς το μέρος σου. Μη μου πεις ότι δεν ξέρεις τη γοητεία που ασκείς».

Η αλήθεια είναι ότι δεν είχα παρατηρήσει κανέναν να με κοιτάζει και ότι δεν είχα πιστέψει τον Λένι.

Μακάρι οι ζωές να μπορούσαν να παίζονταν στις οθόνες των κινηματογράφων, μακάρι να μπορούσα να ξαναμπώ στη «σκηνή» τη στιγμή εκείνη ακριβώς που ο Λένι Κλάιν ήρθε να με πάρει για πρώτη φορά και να την επιμεληθώ ξανά αυτήν τη σκηνή.

«Ξέρεις τι είπα στην Τζες την πρώτη φορά που σε συνάντησα;», ρώτησε ο Λένι με βραχνή φωνή, ενώ συνέχισε διατυπώνοντας την απάντηση. «Της είπα ότι είσαι ένα χρυσό κορίτσι. Ένας αληθινός άγγελος».

Κοκκίνισα και έριξα το βλέμμα μου κάτω στα χέρια που τα είχα διπλώσει στα γόνατά μου. Δεν ήξερα τι να πω. Το τελευταίο μου ραντεβού ήταν μ' έναν

τελειόφοιτο φοιτητή, τον Άνταμ, που έφερε ένα πακέτο με 6 μπίρες Κουρς και προσπάθησε να φτιάξει ατμόσφαιρα έξω από την πόρτα του υπνοδωματίου μου.

Ο Λένι φορούσε ένα ζευγάρι πολυεστικά γυαλιά και διάβασε γρήγορα διασχίζοντας με το δάχτυλό του όλη τη λίστα με τα κρασιά ελαφρώς συνοφρυωμένος.

Ένας αρμόδιος εμφανίστηκε προς το μέρος του.

«Μπορώ να σας βοηθήσω με τη λίστα των κρασιών, κύριε;»

«Έχετε Μαργκό του '58;» ρώτησε ο Λένι. «Βλέπω του '61, αλλά...»

«Λυπάμαι κύριε, έχουμε μόνο του '61».

«Πολύ καλά, λοιπόν».

Ο Λένι έγερσε πίσω στην καρέκλα του και μου χαμογέλασε με μια δόση ανόητης αυταρέσκειας.

«Το κρασί είναι μεγαλύτερο από σένα», είπε.

Ήξερα τι ήταν αναγκαίο να κάνω. Ήξερα ότι θα βυθιζόμουν σε ένα τέλμα αν δεν έλεγα κάτι –και σύντομα μάλιστα– για την Τζες ή για τη γυναίκα του. Με το να μη θίγω το θέμα, με το να μη μιλώ διευκόλυνα αφάνταστα τον Λένι σ' αυτό, το οτιδήποτε τέλος πάντων κάναμε εκείνη την ώρα. Όμως ένιωθα ολότελα ανήμπορη και κάτω από αυτή την παράλυση υπήρχε το ρίγος της έξαψης, της αναστάτωσης, η συναίσθηση ότι διαπράττω το απόλυτο λάθος.

Ο Λένι μύρισε το πώμα του μπουκαλιού, και παρακολούθησε τη ροή της διαδρομής του κρασιού προς το ποτήρι με σεβασμό και ευλάβεια, δείχνοντας συνεπαρμένος, καταγοητευμένος σαν να παρακολουθούσε παράσταση μπαλέτου. Ανακίνησε το κρασί στο ποτήρι του, ρούφηξε μια γουλιά και κούνησε το κεφάλι επιδοκιμαστικά.

«Βάλτε ελάχιστη ποσότητα στη νεαρά κυρία», τόνισε. «Το κρασί έχει ανάγκη να αναπνεύσει».

Όταν ο υπεύθυνος απομακρύνθηκε, ο Λένι ανασήκωσε το ποτήρι του ελαφρώς προς τη μεριά μου.

«Στην ομορφιά», είπε.

Αναψοκκίνισα ακόμη περισσότερο και κοίταξα έξω από το παράθυρο. Ένα καράβι έπλεε αργά στο ποτάμι Ιστ Ρίβερ. Είχα μια αμυδρή ιδέα πόσο πολύ αυτή η κατάσταση συνάρπαζε τον Λένι: νεαρό κορίτσι, παλιό κρασί. Για πρώτη φορά στη ζωή μου αισθανόμουν τη νιότη ως δύναμη. (Στα χρόνια που θα έρχονταν ο Λένι θα στρεφόταν προς το μέρος μου και θα με ρωτούσε πόσο χρόνων ήμουν: είκοσι, εικοσιένα, εικοσιδύο, γνωρίζοντας ότι η ηλικία μου λειτουργούσε όπως ένα αφροδισιακό, γνωρίζοντας ότι η όμορφη γυναίκα του, στα σαράντα, ήταν πολύ μεγάλη για κείνον).

Ήπια το κρασί και το ένιωσα να κατεβαίνει απαλά στο λαιμό μου ζεσταίνοντας το σφίξιμο στο στήθος μου. Δεν είχα καμία εμπειρία από το τελετουργικό της πόσης καλού κρασιού. Στο Νιου Τζέρσεϊ που μεγάλωσα, είχα ταυτίσει το κόκκινο κρασί με τη γλυκιά γεύση του Μάνισκεβιτζ (σ.μτφρ. εβραϊκός οίνος) που ρουφούσαμε σε ασημένια κύπελα μεγέθους δακτυλήθρας την ημέρα του Σαββάτου.

Μετά την πάπια αλά Μόσχα, μετά την κρεμ μπρουλέ και το κονιάκ, ο Λένι έγειρε προς το τραπέζι και με το δάχτυλό του διέτρεξε τη μύτη μου με μια χειρονομία πατρική και σεξουαλική ταυτόχρονα.

«Θα σε πάω σπίτι», είπε κλείνοντας το μάτι.

Μέσα στο αυτοκίνητο, σε όλη τη διαδρομή κάθισα γέρνοντας στην πόρτα του συνοδηγού, καθώς με πήγαινε πίσω στη Σχολή Σάρα Λόρενς, ακουμπώντας το ζεστό μου μάγουλο στο παγωμένο τζάμι του παραθύρου. Αισθανόμουν το στομάχι μου να ανακατεύεται. Σκέφτηκα την Τζες, πίσω στη σχολή. Πώς θα μπορούσα ποτέ να της πω ότι βγήκα έξω ραντεβού με τον πατριό της; Θα με συγχωρούσε ποτέ;

Ο Λένι έπαιξε με το κουμπί στο ραδιόφωνο ώσπου βρήκε έναν σταθμό με μουσική τζαζ. Ο βραχνός ήχος από ένα τρομπόνι γέμισε τη σιωπή που υπήρχε ανάμεσά μας. Έπειτα, σε μια μεγάλη, αρκετά εκτεταμένη ευθεία που σχημάτιζε ο δρόμος, άπλωσε το χέρι του αργά και προσεκτικά και σήκωσε τη μακριά μου φούστα ως το μηρό και έσφιξε το γόνατό μου. Ήξερα ότι επιβαλλόταν να του πω ότι δεν ήταν δυνατόν να τον δω ξανά, αλλά με κάποιο τρόπο ήταν ήδη πολύ αργά.

Δυο χρόνια έχουν περάσει και κάτι έχει πάει λάθος, φριχτά λάθος με τη ζωή μου. Στην πραγματικότητα, δεν σκέφτομαι τη ζωή μου ως «ζωή μου» αλλά μάλλον ως μια σειρά από τυχαία γεγονότα που δεν έχουν καμία λογική συνοχή. Δεν είμαι πλέον φοιτήτρια. Εγκατέλειψα τις σπουδές μου στη Σάρα Λόρενς δήθεν για να ακολουθήσω το επάγγελμα της ηθοποιού. Και στ' αλήθεια είμαι μια όμορφη, καλή απομίμηση μιας ηθοποιού. Θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς ότι παίζω ένα κομμάτι, μια σκηνή.

Αλλά αποτελώ μια ακόμη καλύτερη απομίμηση μιας ερωμένης. Ο Λένι αφιέρωσε πολύ χρόνο στο να μου αγοράζει πράγματα. Συγκεκριμένα πράγματα που εγώ δε θέλω, μα που ο Λένι φαίνεται ότι τα προσφέρει αντί για τον εαυτό του. Έτσι, ξαφνικά, κυριολεκτικά μέσα σε μια νύχτα, βρέθηκα να οδηγώ μια μαύρη ανοιχτή σπορ Μερσεντές. Και σε

περίπτωση που με εκλάμβαναν λανθασμένα σαν κάτι διαφορετικό από μια σπιτωμένη, φορώ γούνινο παλτό από αληθινή μινκ, ρολόι Καρτιέ και κολιέ Μπουλγκάρι με ένα αρχαίο νόμισμα στο κέντρο. Η Μερσεντές είναι ένα σκαλοπάτι χαμηλότερα από το πρώτο αυτοκίνητο που μου έδωσε ο Λένι, όταν συμπληρώσαμε έναν μήνα που βγαίναμε: μία νοικιασμένη Φεράρι. Δεν ήξερα πώς να οδηγώ αυτοκίνητο με ταχύτητες κι έτσι η Φεράρι ήταν ένα μικρό προβληματάκι. Τι εικόνα θα έδινε! Μια εικοσάχρονη ξανθιά, ντυμένη σαν την Ιβάνα Τραμπ, κολλημένη στην κίνηση κάνοντας το λεβιέ των ταχυτήτων να «στριγκλίζει» σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να βρει το σημείο στο συμπλέκτη προκειμένου να κρατήσει αυτό το γελοίο αυτοκίνητο υπό έλεγχο.

Ο Λένι νοίκιασε ένα διαμέρισμα σ' έναν όμορφο μικρό δρόμο στο Γκρίνουιτς Βίλετζ, ένα επιπλωμένο τριόροφο διαμέρισμα με κήπο, τζάκι και ένα υπνοδωμάτιο με ένα τεράστιο κρεβάτι. Το ονόμασε «το σπίτι μας» σαν να μην είχε ένα άλλο σπίτι με μια ολόκληρη οικογένεια σε απόσταση μόλις μιας ώρας βόρεια της πόλης. Είχε μισή ντουζίνα από κοστούμια στην γκαρνταρόμπα του υπνοδωματίου και μια ολοκαίνουργια μεταξωτή ρόμπα κρεμασμένη πίσω από την πόρτα του μπάνιου. Υπήρχε ένας ολόκληρος όροφος που δε χρησιμοποιούσαμε – ένα μεγάλο, ευάερο παιδικό δωμάτιο.

Οι γονείς μου ήξεραν ότι κάτι συμβαίνει. Ήξεραν ότι έβγαينا με κάποιον αλλά δεν είχαν ιδέα με ποιον. Παρασυρόμουν από τις περιστάσεις μακριά τους – κι εκείνοι με άφηναν να φεύγω. Ένα βράδυ τους προσκάλεσα για δείπνο. Εξαφάνισα όλα τα ίχνη του Λένι. Μα φυσικά εξακολουθούσαν να υπάρχουν στοιχεία που μαρτυρούσαν την παρουσία του: μια γυαλιστερή μπροσούρα με ιταλικά σκάφη, ένας υγραντήρας στο κέντρο του κόφι τείμπλ, μια αντρική καπαρντίνα Μπέρμπερι σε έναν καλόγερο κοντά στην εξώπορτα.

Μαγειρεύω στον ατμό και ο χώρος γέμισε από σπιτικές μυρωδιές: σκόρδο, βασιλικό, κολιάνδρο. Ήταν χειμώνας και έπεφτε χιόνι στα περβάζια. Προβολείς στην πίσω αυλή φώτιζαν τον κήπο, διαρρυθμισμένο ώστε να δημιουργεί την εντύπωση φυσικού τοπίου, τραπέζι από ξύλο τριανταφυλλιάς, μεγάλες ξύλινες καρέκλες και τεράστιες από τερακότα γλάστρες που στέγαζαν τα ξεραμένα γεράνια της περασμένης άνοιξης. Είχα βάλει στο στερεοφωνικό να παίζει την αγαπημένη μουσική του πατέρα μου – η συμφωνία του Ντβόρτζακ για τον Νέο Κόσμο.

Οι γονείς μου χτύπησαν το κουδούνι της πόρτας. Φαίνονταν τόσο συμπαγείς οι δυο τους, τόσο στέρεα ενωμένοι, καθώς στέκονταν στην είσοδο με τις παγωμένες, κόκκινες μύτες τους να εξέχουν από τα κασκόλ τους. Σαν να μην μπορούσε να συμβεί ποτέ τίποτε διαφορετικό, ανήκαν ο ένας στον άλλο. Ήταν κομψοί, ίδιου επιπέδου, σε πλήρη αναλογία και συμμετρία. (Σε αντίθεση με τον Λένι κι εμένα. Ο Λένι είναι χοντρός σαν αμυντικός στο φούντιμπολ κι εγώ είχα γίνει τόσο αδύνατη που ο αέρας θα μπορούσε να με έχει σηκώσει και να μ' έχει πάρει.) Η μητέρα μου εισέβαλε στο τούβλινο σπίτι σαν να μην επρόκειτο για το πιο παράξενο πράγμα στον κόσμο, το να επισκέπτεται την κόρη της σ' ένα πολυτελές διαμέρισμα χωρίς όνομα στο κουδούνι της εξώπορτας. Ο πατέρας μου σύρθηκε ξωπίσω της με μεγάλη επιφύλαξη σαν να πατούσε το πόδι του σε άλλο πλανήτη.

Η μητέρα μου μπήκε στο σαλόνι ανοίγοντας διάπλατα και κουνώντας τα χέρια της καθώς επιχειρούσε αυτοσχέδιες χορευτικές φιγούρες υπό τους ήχους του Ντβόρτζακ.

«Τρα-λα-λα, τρα-λα-λα», τραγουδούσε.

Ο πατέρας μου κι εγώ διστάσαμε να συμμετάσχουμε και παρακολουθήσαμε με πρόσωπα ζαρωμένα, τσαλακωμένα που σχημάτιζαν άβολα και αμήχανα χαμόγελα. Το είχαμε συνηθίσει. Σε κάθε οικογένεια υπάρχει χώρος για μία μόνο Σάρα Μπερνάρ και η μητέρα μου θεώρησε δεδομένο ότι εκείνη είχε αναλάβει αυτόν το ρόλο. Δεν κατάλαβα ότι ήταν τρομαγμένη – ότι ήταν πάρα πολύ για κείνη να τα χωνέψει όλα αυτά, μια κόρη που εγκατέλειψε το κολέγιο ζώντας παράλληλα μέσα στη χλιδή. Το μόνο που μπορούσα να δω ήταν ο υπερμεγέθης της εαυτός που στριφογύριζε στο σαλόνι μου με το γούνινο παλτό και τις μπότες της.

Ήθελα ένα ποτό. Περπάτησα προς τη μητέρα μου και έβαλα το χέρι μου στον ώμο της ενώ εκείνη γύρισε και σταμάτησε απότομα κάθε κίνηση. Πήρα το δικό της παλτό και του πατέρα μου και τα κρέμασα πάνω από το αδιάβροχο του Λένι στην μπροστινή πόρτα. Για πρώτη φορά παρατήρησα ότι υπήρχε ένα στεφάνι από κλαδάκια, κάτι σαν Αμερικάνα, πάνω στον τοίχο δίπλα στην κουζίνα και αναρωτήθηκα αν θα κατάφερα να το μετακινήσω γρήγορα προτού το δει ο πατέρας μου. Κλαδάκια, κάτω από οποιοσδήποτε συνθήκες, είναι τόσο μη εβραϊκά σύμβολα όσο δεν παίρνει. Ποιο θα ήταν χειρότερο για τον πατέρα μου; Να φαντάζεται ότι ήμουν με κάποιον ισχυρό τύπο, τόσο μεγάλο που θα μπορούσε να είναι πατέρας μου; Ή η πιθανότητα αυτός ο τύπος να μην είναι Εβραίος; Μακάρι να είχα τη δυνατότητα να τον διαβεβαιώσω. Ναι, μπαμπά. Είναι Εβραίος. Εικοσιτρία χρόνια μεγαλύτερος από μένα, ένας παθολογικός ψεύτης, παντρεμένος με μια γυναίκα που δεν ξέρει τίποτε για μένα – και Εβραίος.

Γέμισα δύο ποτήρια Σατορνέ για τους γονείς μου και ένα με αρκετή βότκα για μένα. Υπολόγισα ότι αν η βότκα ήταν σε ποτήρι του νερού δε θα καταλάβαιναν τη διαφορά – ειδικά αν την έπινα σαν να ήταν όντως νερό. Η τάση μου για αλκοόλ είχε αγγίξει ανησυχητικά επίπεδα τους τελευταίους μήνες. Είχε πάψει να αποτελεί θέμα επιθυμίας αλλά ανάγκης. Δε θα μπορούσα να περάσω ένα βράδυ σαν το αποψινό χωρίς τη θωράκιση που προσφέρει το ποτό. Τους έδωσα το κρασί τους και κατευθύνθηκα στον καναπέ. Στο τραπέζακι είχα βάλει ένα πιάτο με ξηρούς καρπούς και ένα μπουλ με ελιές.

«Τι σπίτι!», αναφώνησε η μητέρα μου ζωντανά εξοκοντίζοντας ένα ατενές βλέμμα αμχανιάς γύρω γύρω στο δωμάτιο, στο τζάκι με τα λευκά πυρότουβλα, με τα εργαλεία από σφυρήλατο σίδηρο, στον γυάλινο τοίχο που έχει θέα τον κήπο, στο ψηλό ταβάνι. Ο πατέρας μου κοιτούσε τα κρόσσια από το χαλάκι με μάτια ανέκφραστα. Είχε ανάγκη να είναι τόσο μουδιασμένος όσο και εγώ για να αντέξει αυτήν τη νύχτα.

«Ευχαριστώ», μουρμούρισα λες και μου έκανε κάποιον κομπλιμέντο.

Έλεγα το φαγητό αρπάζοντας την ευκαιρία να πιω μονορούφι λίγο κρασί από το ανοιχτό μπουκάλι στο ψυγείο. Η βότκα και το λευκό κρασί ήταν ένας συνδυασμός που ήξερα ότι είχε αποτέλεσμα. Αν έμενα σ' αυτήν τη φόρμουλα, τα πράγματα δεν θα έπρεπε λογικά να είναι πολύ άσχημα το πρωί. Θα δημιουργούνταν πρόβλημα αν μεταπηδούσα στο κόκκινο ή αν έπινα κονιάκ μετά το δείπνο. Είχα μάθει να κωδικοποιώ με βάση τα χρώματα το ποτό μου: διαφανή (βότκα, λευκό κρασί) και χρωματιστά (ουίσκι, κονιάκ, κόκκινο κρασί) δεν έπρεπε να αναμειχθούν. Ειδικά αν δεν είχα φάει. Και δεν μπορούσα να δω τον εαυτό μου να τρώει.

Είχα ετοιμάσει τη σπεσιαλιτέ μου. Ήταν η σπεσιαλιτέ μου γιατί ήταν κυριολεκτικά το μόνο πιάτο που ήξερα να μαγειρεύω. Μια συνταγή από τον οδηγό μαγειρικής *Ο Ασημένιος*

Ουρανίσκος: επρόκειτο για ένα είδος κοτόπουλου γιαχνί ελαφρώς μαγειρεμένο με λευκό κρασί, ελιές, δαμάσκηνα και σκούρα ακατέργαστη ζάχαρη. Το σερβίρισα με άγριο ρύζι και σάλτσα από φρέσκα αμπελοφάσουλα που είχα αγοράσει έτοιμα στου Μπαλντούτσι. Για επιδόρπιο μια τάρτα ταρτέν από το ζαχαροπλαστείο Λαντσιάνι. Είχα οργώσει όλο το Γουέστ Βίλατζ για τις ετοιμασίες για το αποψινό βράδυ αναλογιζόμενη ότι οι γονείς μου θα εντυπωσιάζονταν με τις μαγειρικές μου ικανότητες, θα εντυπωσιάζονταν τόσο πολύ που στο τέλος του δείπνου χαϊδεύοντας τα γεμάτα στομάχια τους θα φούσκωναν από περηφάνια για τη μοναχοκόρη τους που ζούσε επιτέλους μια ευχάριστη, άνετη και καλά τακτοποιημένη ζωή.

«Να βοηθήσω;»

Η μητέρα μου στεκόταν στην πόρτα. Πόση ώρα άραγε ήταν εκεί; Με είχε δει να παίρνω μια γερή ρουφηξιά από το μπουκάλι με το κρασί; Προσπάθησα να σκεφτώ διάφορες δικαιολογίες. Διψασμένη ήταν η μόνη λέξη που μου ήρθε. Αλλά τότε συνειδητοποίησα ότι δεν είχε αντιληφθεί απολύτως τίποτε.

«Όλα είναι υπό έλεγχο», απάντησα φέρνοντας την κατσαρόλα στο τραπέζι στο οποίο είχα τοποθετήσει λινά σουπλά και πετσέτες. Στο κέντρο του τραπεζιού υπήρχε ένα βάζο με τουλίπες σε πορφυρό χρώμα που έγερναν στους μίσχους τους.

Τα ασημένια μαχαιροπίρουνα, τα πιάτα και τα φλιτζάνια ήταν ευγενική χορηγία της ιδιοκτήτριας αυτού του υπενοικιαζόμενου διαμερίσματος, μιας γυναίκας που θα έπρεπε να την έβλεπα –αν είχα μυαλό να σκεφτόμουν τότε τέτοια πράγματα– ως μια προειδοποιητική ιστορία, ως ένα ζωντανό αγγελτήριο σήμα κινδύνου για το μέλλον μου. Επρόκειτο για μια ξανθιά, κακεκτική, χρεωκοπημένη ιδιοκτήτρια ακινήτων με ρυτίδες γύρω από το στόμα της που σίγουρα δεν προήλθαν από χαμόγελο. Περνούσε περιστασιακά για να φτιάξει κάτι στον κήπο ή στο ισόγειο και όταν πήγαινα κοντά της μύριζε βότκα και νικοτίνη κάτω από ένα σύννεφο αρώματος Air ντι Τεμπ.

Η μουσική είχε σταματήσει όταν καθίσαμε στο τραπέζι για δείπνο, αλλά τότε δεν το είχα προσέξει. Αν το είχα προσέξει θα είχα αλλάξει την κασέτα, θα είχα γεμίσει την ατμόσφαιρα με κάτι άλλο από εκείνο τον αδύνατο, μοναχικό ήχο των τριών πιρουνιών μας που έξυναν τα πιάτα. Έσπρωχνα το κοτόπουλο απ' τη μια μεριά του πιάτου στην άλλη. Το στομάχι μου σφίχτηκε και γρύλλισε διαμαρτυρόμενο. Είχα επιτρέψει στον εαυτό μου ένα ποτήρι κρασί μπροστά στους γονείς μου, από το σετ με τα κρυστάλινα κρασοπότηρα που μου είχε αγοράσει ο Λένι για το καλωσόρισμα όταν πρωτοήρθα στο σπίτι. Ήταν το μόνο που μπορούσα να κάνω για να μην το πω όλο με μια γουλιά.

Φαινόταν ότι οι γονείς μου κι εγώ, μετά από είκοσι χρόνια συμβίωσης, είχαμε μείνει από πράγματα προς συζήτηση. Ήξερα ήδη την άποψή τους για την κατάσταση στο Ισραήλ και δεν μπορούσαμε να συζητήσουμε για τις σπουδές μου – δεν ήμουν πια στη σχολή. Ο πατέρας μου πίεσε μια γωνίτσα της πετσέτας στα χείλη του και ψιθύρισε κάτι για το πόσο νόστιμο ήταν το φαγητό. Η μητέρα μου συμφώνησε.

«Η θαυμάσια κόρη μου», είπε κουνώντας το κεφάλι της. «Έγινες τόσο σπουδαία νοικοκυρούλα».

Κοίταξα τους γονείς μου απέναντί μου στο τραπέζι. Αυτό ήταν που νόμιζαν; Πώς μπορούσαν απλώς να κάθονται εκεί; Ένα μικρό μου μέρος ήθελε ο πατέρας μου να με σηκώσει και να με ρίξει στους ώμους του, ενώ εγώ θα κλοτσούσα και θα φώναζα, και να με

πάει στο αυτοκίνητο που ήταν παρκαρισμένο έξω. Μυστικά ευχόμενοι να με πάνε με το αυτοκίνητο στο Χίλσαιντ, να με απωθήσουν στο παιδικό μου κρεβατάκι και να με ταΐσουν κοτόσουπα και αλμυρά κρακεράκια. Ήθελα να ξαναρχίσω τη ζωή μου αλλά δεν ήξερα πώς.

Φοβόμουν ότι θα έβαζα τα κλάματα, πήγα λοιπόν στην κουζίνα και έβγαλα τη μηλόπιτα απ' το κουτί της, τακτοποιώντας την σε μια πιατέλα για γλυκά. Τι περίμενα από τούτη τη βραδιά; Σκέφτηκα ότι ήθελα οι γονείς μου να είναι περήφανοι για μένα, να δουν ότι ζούσα σαν ενήλικας. Αλλά ακόμα κι εγώ το ήξερα πως αυτό δεν ήταν αλήθεια. Όλοι μας παίζαμε ένα παιχνίδι εκεί προσποιούμενοι πως επρόκειτο για μια καλή οικογενειακή στιγμή: μητέρα, πατέρας και κόρη τρώγοντας ένα υπέροχο γεύμα.

Παρουσίασα το γλυκό με μια εντυπωσιακή υπόκλιση. Την τάρτα ταρτέν με φρέσκο εσπρέσο από την ολοκαίνουρια μηχανή του καφέ. Τελικά η συζήτηση –αν αυτό είναι ό,τι αποκαλείς τις λέξεις που απλώνουμε πάνω απ' τα κενά– γύρισε σαν κύμα προς τη μόνη κατεύθυνση που μπορούσε.

«Μπορείς να μας πεις», είπε η μητέρα μου καθώς έριχνα μια δαγκωνιά στη νόστιμη με σφολιάτα μηλόπιτα και μετά άλλη μία και άλλη μία. Ήμουν λιμασμένη σαν πεινασμένο σκυλί. Θα κάνω μετά τον εαυτό μου να κάνει εμετό. «Μπορείς να μας πεις», ρώτησε η μητέρα μου, «ποιος είναι;».

Ο πατέρας μου καθάρισε το λαιμό του. «Έχει περάσει τόσος καιρός, Ντάνι – νομίζω ότι πρέπει να ξέρουμε...»

Εξακολούθησα να φτιαρίζω κομμάτια μηλόπιτας και κρούστας στο στόμα μου. Ένωθα στ' αλήθεια το στομάχι μου να κλείνει με κάθε μπουκιά. Η ευθύτητα της ερώτησής τους με πανικόβαλε. Οι γονείς μου ήταν παράξενα παθητικοί όσον αφορά στο ότι είχα παρατήσει το κολέγιο και είχα μπλέξει με έναν μυστηριώδη άντρα. Τα τελευταία χρόνια είχα κάνει ταξίδια στην Ευρώπη από όπου επέστρεφα γεμίζοντάς τους με ακριβά δώρα: μεταξωτές γραβάτες Σαρβέ για τον πατέρα μου, μαντίλια Πούτσι με έντονα χρώματα για τη μητέρα μου. Ήταν δώρα που δεν υπήρχε πιθανότητα να τα είχα αγοράσει εγώ με τον πενιχρό μισθό μου από τις λίγες μικροδουλειές στην τηλεόραση όπου κατά καιρούς είχα. Ποιος τα είχε πληρώσει; Και γιατί τα δέχτηκαν; Ένα μέρος του εαυτού μου κραύγαζε να τους πω την αλήθεια, να κλείσει το θέμα. Εξάλου είχαν συναντήσει τον Λένι την Ημέρα των Γονέων τότε που είχε έρθει για να δει την Τζες. Ήξεραν ποιος είναι. Είχε ποτέ, ακόμα και για μια στιγμή, περάσει απ' το μυαλό τους ως πιθανότητα;

Το όνομά του ήταν στην άκρη των χειλιών μου. Θα ήταν τόσο εύκολο. Είναι ο Λένι Κλάιν, θα μπορούσα να πω και μετά να έβλεπα πώς θα εξελίσσονταν τα πράγματα. Θα τους είχε προκαλέσει φρίκη ή ανακούφιση; Τι φαντάζονταν; Ήμουν λίγο ζαλισμένη απ' τη βότκα, το κρασί και τις λίγες μπουκιές μηλόπιτας. Οκέι, είπα στον εαυτό μου. Ξεφούρνισέ το.

«Είναι ο Τεντ Κένετι;», ρώτησε η μητέρα μου. Αστειευόταν. Έπρεπε να ήταν αστείο. Αλλά μπορούσα να δω ότι της είχε περάσει απ' το μυαλό. Με κοίταξε. Ήθελε να ήταν αυτός; Η εικόνα του κοκκινόφατσου γερουσιαστή απ' τη Μασαχουσέτη με τη βολβώδη μύτη πέρασε αστραπιαία απ' τη σκέψη μου. Η μητέρα μου με κοίταζε επίμονα, τα μάτια της ορθάνοικτα, περιμένοντας την απάντηση και ξαφνικά δεν ήμουν ικανή να αρθρώσω λέξη.

○ Λένι ήταν στη μέση μιας μεγάλης υπόθεσης ρευστοποίησης μιας εταιρείας και υπήρχε κάλυψη του θέματος στα πρωτοσέλιδα της *Νιου Γιορκ Τάιμς* και της *Γουόλ Στριτ*

Τζόρναλ. Στα άρθρα αυτά αναφερόταν ως φιγουράτος και έτοιμος για αγώνα. Ένας ρεπόρτερ τον παρομοίασε με μπουλντόγκ και ένας άλλος έκανε αναφορά στο στόλο με τις Φεράρι του και το χαρακτηριστικό του παλτό από ρακούν. Σε μερικούς δεν θα άρεσε αυτού του είδους η κάλυψη αλλά ο Λένι τη λάτρευε. Σε περίπτωση που δεν είχα δει τα άρθρα ή τις φωτογραφίες, ο Λένι μου έστελνε τα αποκόμματα με κούριερ κάθε βράδυ μέσω του θυρωρού. Δεν αναλάμβανε ποτέ μια υπόθεση που δε θα την κέρδιζε – και υποθέτω ότι φανταζόταν πως θα με κέρδιζε και μένα, αν επέμενε αρκετά.

Τελικά, παρόλες τις απτές αποδείξεις ότι ο Λένι μου έλεγε ψέματα έπειτα από τόσα χρόνια, παρέμενα μαζί του. Τα απλά γεγονότα γύρω από τον Λένι –ποια, τι, πότε, πού– μου

Παρόλες τις αποδείξεις ότι μου έλεγε ψέματα έπειτα από τόσα χρόνια, παρέμενα μαζί του. Τα απλά γεγονότα μου ήταν άπιαστα και ήταν απίθανο να τον πιάσω καθώς ξεγλιστρούσε σαν νερόφιδο στο ποτάμι.

ήταν άπιαστα, ήταν απίθανο να τον πιάσω καθώς ξεγλιστρούσε και μου διέφευγε όπως το νερόφιδο στο ποτάμι. Το μικρό μου κορίτσι πεθαίνει, μου έλεγε οποτεδήποτε παρατηρούσα αντιφάσεις στα λεγόμενά του ή: η μητέρα των παιδιών μου έχει να κάνει θεραπεία ηλεκτροσόκ. Όταν δεν μπορούσα

να αντέξω άλλο το μπέρδεμά μου (Μου έλεγε ο Λένι ψέματα; Μήπως τρελαινόμουν;) αποφάσισα να προσλάβω ιδιωτικό ντετέκτιβ για να φτάσει ως το κόκαλο. Θεωρητικά, τώρα οι γονείς μου ήξεραν τα πάντα για μένα και τον Λένι. Αλλά δεν ήταν κάτι για το οποίο μπορούσαμε να κάνουμε κουβέντα.

Όταν αναλογίζομαι τον νεώτερο εαυτό μου να ξεφυλλίζει το Χρυσό Οδηγό της πόλης της Νέας Υόρκης σε αναζήτηση ιδιωτικού ντετέκτιβ, νιώθω σαν να βλέπω μια ταινία για κάποιαν άλλη, για ένα κορίτσι που δεν είχε ιδέα ότι η επιθυμία της να προσλάβει ιδιωτικό ντετέκτιβ ήταν το μόνο που ήθελε. Διάλεξα έναν ντετέκτιβ με κριτήριο όχι τίποτε άλλο από την καλή περιοχή, γύρω από τις Ιστ Σίξτις – μια γειτονιά γεμάτη ιδιωτικά σχολεία και ψυχιάτρους. Τα περισσότερα γραφεία στον κατάλογο ήταν στην περιοχή της Τάιμς Σκουέαρ ή στο Μπρονξ.

Ήταν μια κρύα, κρυστάλινη ανοιξιιάτικη ημέρα. Χτύπησα το κουδούνι του ισόγειου ενός τούβλινου κτιρίου. Ένας γεροδεμένος μεσήλικας με ένα σπορ σακάκι και παντελόνια από πολυεστέρα άνοιξε την πόρτα και με οδήγησε μέσα. Είχε ένα κεφάλι με πυκνά μαλλιά στο χρώμα της άμμου και σαρκώδη τσεπάκια κάτω απ' τα μάτια. Έμοιαζε με αυτό που θεωρούσα ως ντετέκτιβ. Ακόμα πρόσεξα ένα αδιάβροχο που κρεμόταν σ' έναν καλόγερο δίπλα απ' την πόρτα. Μου έδειξε ένα μικρό δωμάτιο επιπλωμένο με ένα μεγάλο γραφείο-βιβλιοθήκη και δυο ξύλινα καθίσματα. Το γραφείο ήταν γεμάτο χαρτιά και μισοανοιγμένους φακέλους με τις άκρες φωτογραφιών να προεξέχουν απ' τις άκρες. Ένα παλιού τύπου τηλέφωνο, ένα από εκείνα με το δίσκο και όχι με τα κουμπιά, καθόταν σε μια στοίβα περιοδικών.

«Κυρία Σαπίρο;»

«Δεσποινίς», απάντησα αδύναμα.

Ανοιγόκλεισε τα μάτια του.

«Είμαι ο Τζον Φίνι», είπε. «Μιλήσαμε στο τηλέφωνο».

Για τούτη τη σκηνή είχα ντυθεί όσο πιο συντηρητικά μπορούσα σαν να έπαιζα πάλι έναν ρόλο: ταγιέρ παντελόνι, τακούνια και τα μαργαριτάρια που μου είχε δώσει ο Λένι για τα εικοστά πρώτα γενέθλιά μου. Τα μαλλιά μου τα είχα τραβήξει πίσω σε αλογοουρά την οποία είχα τυλίξει σε ένα μεταξωτό μαντίλι.

«Τι μπορώ να κάνω για σας;», μου είπε όχι με έλλειψη ευγένειας.

«Είπατε στο τηλέφωνο ότι καμιά φορά ανακατεύεστε... με προσωπικές υποθέσεις», είπα. «Βρίσκομαι σε μια περίεργη κατάσταση».

Έγειρε προς τα πίσω και ακούμπησε το κεφάλι του στα χέρια του, χαμογελώντας για να με βεβαιώσει ότι δεν υπήρχαν υποθέσεις που να μην είναι περίεργες.

«Δεσποινίς Σαπίρο», είπε. «Ήμουν ντετέκτιβ με την Αστυνομία της πόλης της Νέας Υόρκης για είκοσι πέντε χρόνια πριν ανοίξω το δικό μου μαγαζί. Και είμαι σε τούτο δω το πράγμα» –μου έδειξε με το χέρι του όλο το δωμάτιο– «για μια δεκαετία. Ό,τι και να 'ναι νομίζω θα τα καταφέρω».

Ξαφνικά μ' έπιασε φόβος. Το πρόσωπο του Λένι καμιά φορά ήταν δυνατόν να φουσκώσει από οργή και θυμήθηκα ένα περιστατικό που του άρεσε να μου λέει για το πώς μια φορά είχε πιάσει απ' το δρόμο ένα σπασμένο μπουκάλι και είχε κόψει τα μούτρα ενός επίδοξου κλέφτη. Ο Λένι ήταν ένα είδος δημόσιου προσώπου. Όλο και πιο δημόσιου με τον καιρό. Αναρωτήθηκα μήπως έβαζα τον εαυτό μου σε μπελάδες. Αλλά ακόμα και τότε, δε σηκώθηκα επάνω να ευχαριστήσω τον Φίνι για το χρόνο του και να βγω απ' την πόρτα. Σκόνταψα.

«Δεν είναι ό,τι νομίζεις», είπα. «Έχω σχέση με έναν παντρεμένο. Και θέλω να βρω αν με απατά με τη σύζυγό του».

Μ' αυτό τα φρύδια του Φίνι έσμιξαν.

«Για ξαναπέστο;»

«Ισχυρίζεται ότι η γυναίκα του είναι σε τρελοκομείο. Μου είπε ότι έχουν χωρίσει εδώ και χρόνια».

«Και νομίζεις ότι πιθανόν να σου λέει ψέματα», είπε ο Φίνι. Είδα ένα αμυδρό γέλιο πίσω απ' τα μάτια του ή μήπως με προμηθεύει τώρα η μνήμη μου, γιατί απλούστατα δεν μπορώ να διανοηθώ έναν μεσήλικα να ακούει ένα ειλικρινές, υπερβολικά καλοντυμένο είκοσι-και-κάτι κορίτσι να του λέει ότι ο φίλος της πιθανόν να κοιμάται με τη γυναίκα του;

«Ναι», είπα.

«Πώς τον λένε το φίλο σου;»

«Με φέρνει σε δύσκολη θέση το να σας το πω αυτό».

«Δεσποινίς Σαπίρο, αν δεν μου πείτε το όνομά του δεν υπάρχει περίπτωση να σας εξυπηρετήσω. Είναι κάποια διασημότητα;»

«Ναι, κάτι τέτοιο», είπα.

Κοιτάξαμε ο ένας τον άλλον για μια στιγμή.

«Τον λένε Λέοναρντ Κλάιν, είναι...».

«Ξέρω ποιος είναι», απάντησε ο Φίνι κάπως ειρωνικά. «Εκείνος ο δικηγόρος».

Έγνεψα και έμεινα ξερή με τα χέρια μου στα γόνατά μου.

«Τι εννοείτε; Θέλετε να τον θέσουμε υπό παρακολούθηση;»

«Δεν ξέρω», κόμπιασα.

«Θέλετε φωτογραφίες; Βίντεο; Κασέτες; Θέλετε να βάλουμε κοριό στο τηλέφωνό

του;»

‘Αρχισα στ’ αλήθεια να εκστασιάζομαι. Μετά από τόσα χρόνια που προσπαθούσα να μάθω ποιος πράγματι είναι ο Λένι, εδώ, επιτέλους, ήταν κάποιος που θα μπορούσε να το κάνει για μένα.

«Τα πάντα», απάντησα με μια ζάλη. «Θέλω τα πάντα».

«Θα σας κοστίσει».

«Πόσο».

Ο Φίνι έβγαλε ένα κομπιουτεράκι της τσέπης κάτω από ένα σωρό χαρτιά απ’ το γραφείο του.

«Πού μένει ο Κλάιν;»

«Στο Άπερ Γουεστσέστερ».

«Υπάρχουν λοιπόν μετακινήσεις. Θέλεις να παρακολουθούμε το σπίτι του;»

«Ναι».

«ΟΚ». Κοίταξε το κομπιουτεράκι του. «Θα χρειαστώ μια προκαταβολή. Και θα χρειαστεί να ασχοληθούν με την υπόθεση δυο τρία άτομα. Γιατί δε λέμε λοιπόν πέντε χιλιάρικα;»

Πανικοβλήθηκα. Αυτά ήταν όλα τα λεφτά που είχα βάλει στην άκρη. Όλα τα άλλα ήταν ό,τι μου είχε χαρίσει ο Λένι: κοσμήματα, ένα αυτοκίνητο, ρούχα, ακόμα και μετρητά από καιρού εις καιρό. Μου είχε βγάλει και πιστωτική κάρτα στο όνομά μου λέγοντας ψέματα στην τράπεζα, λέγοντάς τους πως εργαζόμουν στη δικηγορική φήρμα του. Έβαζα στην άκρη όλο και πιο λίγα τα τελευταία χρόνια. Ακόμα και οι γονείς μου είχαν καταλάβει ότι ζούσα απ’ τον Λένι.

«Εντάξει», είπα στα γρήγορα.

Δεν είχα ιδέα αν ήταν μια λογική τιμή για ό,τι θα έκανε ο Φίνι ή πώς θα τα έβγαζα πέρα αφού θα τον είχα πληρώσει. Αλλά ήθελα να μάθω την αλήθεια για τον Λένι, λες και η ζωή μου εξαρτιόταν απ’ αυτό.

«Πού είναι τώρα ο Κλάιν;», ρώτησε ο Φίνι καθώς έπαιρνε την επιταγή.

«Στην Ευρώπη», απάντησα, «σε ένα ταξίδι για δουλειές. Πρόκειται να φτάσει αύριο με το Κονκόρντ απ’ το Παρίσι».

«Εντάξει», είπε. «Θα αρχίσουμε από ‘κει».

Μετά από δυο μέρες τηλεφώνησε ο Φίνι για να μου πει ότι ο κατάλογος επιβατών για το Κονκόρντ της Air Φρανς –κάτι διόλου εύκολο, με διαβεβαίωσε– έδειχνε έναν κύριο και μια κυρία Λέοναρντ Κλάιν να ταξιδεύουν μαζί. Και το παιδί που έστειλε στο αεροδρόμιο είδε τον Λένι και τη γυναίκα του στο χώρο παραλαβής αποσκευών. Οι φωτογραφίες εμφανίζονταν.

Πολλά είχαν περάσει απ’ το μυαλό μου αλλά όχι αυτό. Δε διανοήθηκα ποτέ ότι ο Λένι θα πήγαινε στην Ευρώπη με τη γυναίκα του. Πριν φύγει γι’ αυτό το ταξίδι μου είχε δώσει έναν αριθμό ενός ξενοδοχείου και ένας συνεργάτης του γραφείου του το σήκωνε στο Ριτζ κάθε φορά που τηλεφωνούσα. (Αργότερα έμαθα ότι αυτό ήταν η πρακτική του Λένι: θα πετούσε έναν απόφοιτο της Νομικής του Χάρβαρντ ή του Κολούμπια πάνω απ’ τον Ατλαντικό, θα τον έβαζε σε ένα δωμάτιο ενός ξενοδοχείου με οδηγίες τού τι να λέει αν τηλεφωνούσα). Ο Λένι μού είχε πει ότι πολλές φορές τα ευρωπαϊκά επιχειρηματικά του ταξίδια ήταν άκρως απόρρητα: συναντήσεις με την Μάργκαρετ Θάτσερ στην Ντάουνινγκ

Στρι, συναντήσεις με ρώσους κατασκόπους.

Γεμάτη δάκρυα τηλεφώνησα στη μητέρα μου.

«Ανακάλυψα ότι ο Λένι ήταν στην Ευρώπη με τη γυναίκα του», είπα.

«Ω, γλυκιά μου, λυπάμαι τόσο πολύ. Μπορώ να κάνω κάτι;»

«Δε νομίζω».

Παύση.

«Θέλεις να τηλεφωνήσω στη γυναίκα του;»

Η μητέρα μου και η κυρία Κλάιν είχαν συναντηθεί σε μερικές εκδηλώσεις του σχολείου τότε που δεν περνούσε από κανενός το μυαλό κάτι σαν αυτό, ούτε καν ως μακρινή πιθανότητα.

«Ναι», είπα. «Τηλεφώνησέ της».

«Θα το κάνω τώρα αμέσως», είπε η μητέρα μου.

Κάθισα δίπλα στο τηλέφωνο και περίμενα να περνάνε τα λεπτά. Φαντάστηκα τη γυναίκα του Λένι να απαντά το τηλέφωνο με ένα ευγενικό χελούου, και της μητέρας μου την αργή, σταθερή εξήγηση γιατί τηλεφώνουσε. Είχα βάλει σε κίνηση μια σειρά συμβάντων που τώρα τίποτε δεν την σταματούσε. Είχαν περάσει περισσότερα από είκοσι λεπτά όταν τηλεφώνησε η μητέρα μου.

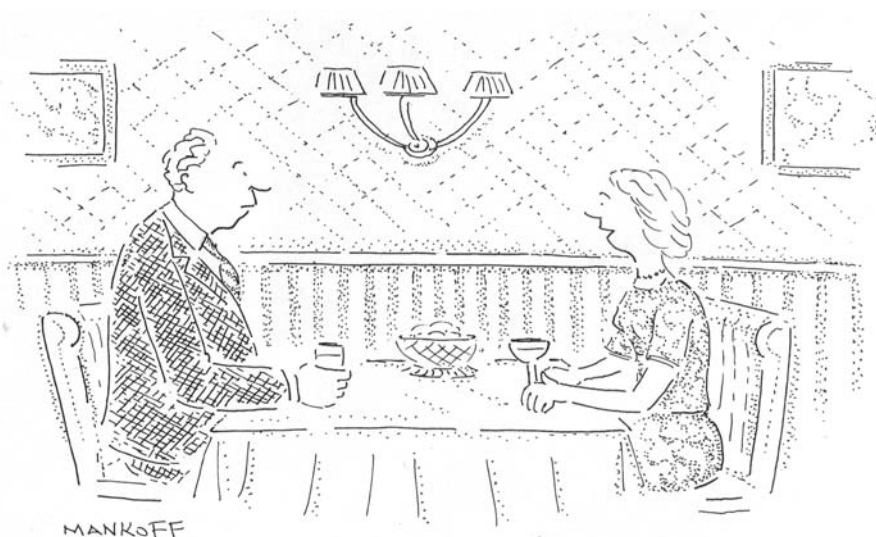
«Λοιπόν, το έκανα», είπε.

«Της μίλησες;»

Ο κόσμος μου φάνηκε μη πραγματικός, σαν να ζούσα σε παραισθήσεις.

«Ναι. Με αποκάλεσε ψεύτρα. Μου είπε ότι έχει έναν ευτυχισμένο γάμο με έναν άνδρα που ταξιδεύει πολύ. Ότι όπου να 'ναι ο Λένι ετοιμάζεται να πάει στην Καλιφόρνια. Κι εγώ της είπα, «Όχι, ετοιμάζεται να πάει να δει την κόρη μου».

Η μητέρα μου ακουγόταν περήφανη για τον εαυτό της, βυθισμένη στο δράμα της

«Είσαι καλός σύζυγος Ντέιβ. Απλώς εγώ θέλω να αρχίσω να παντρεύομαι άλλους».

στιγμής.

«Πώς ακουγόταν;», ρώτησα.

«Τι εννοείς;»

«Η γυναίκα του Λένι. Ήταν θυμωμένη;»

«Όχι», είπε η μητέρα μου αργά. «Απλώς δεν με πίστευε, Ντάνι».

Πέρασα το υπόλοιπο της ημέρας σε μια κατάσταση μιας άσχημης αναστάτωσης. Κάτι θα συνέβαινε. Και όταν ο Λένι έκανε την εμφάνισή του στο διαμέρισμα που ακόμα μοιραζόμασταν στο Γουέστ Βίλετζ, ήμουν έτοιμη. Ακούμπησε τις βαλίτσες του κάτω και με αγκάλιασε.

«Πώς ήταν το Παρίσι;», ρώτησα.

Τελικά, με έφερε βόλτα πάλι. Και για τον επόμενο χρόνο που ήμαστε μαζί, η ζωή μου μου είχε γίνει αγνώριστη. Με το πάσο μου αναρωτιόμουν τι θα έπρεπε να κάνω για να τον αφήσω.

«Κουραστικό», είπε. «Η μια συνάντηση μετά την άλλη».

«Πράγματι».

Με κοίταξε περίεργα, αλλά δεν είχαμε χρόνο να ασχοληθούμε με το θέμα. Χτύπησε το τηλέφωνο. Η μητέρα μου είχε δώσει τον αριθμό στην κυρία Κλάιν και είχε υποδείξει

να βρει μόνη της τι είδους μπλεξίματα είχε ο άντρας της.

Ο Λένι σήκωσε το τηλέφωνο που ήταν στον τοίχο της κουζίνας.

«Αλό;»

Τον παρατήρησα και για πρώτη φορά όλα αυτά τα χρόνια που τον ήξερα, φάνηκε ειλικρινά έκπληκτος. Δεν έβγαλε λέξη. Μόνο άκουγε για λίγα λεπτά και μετά έκλεισε το τηλέφωνο.

«Ήταν η γυναίκα μου», είπε.

Εγώ ήμουν σιωπηλή.

«Πώς βρήκε αυτό τον αριθμό;»

Σήκωσα τους ώμους μου.

«Πρέπει να πηγαίνω».

«Το φαντάστηκα», είπα. Ο θυμός μου μου είχε δώσει τα καύσιμα για να είμαι δυνατή, τουλάχιστο για την ώρα.

Όταν ο Λένι έφυγε απ' το διαμέρισμα, ήμουν βέβαιη ότι δε θα τον έβλεπα ποτέ ξανά. Τώρα ήξερα την αλήθεια. Με κοιτούσε στα μάτια. Και το ήξερε ότι ήξερα. Και επί πλέον, όλα είχαν βγει στη φόρα. Τι στο καλό θα έλεγε στη γυναίκα του; Αυτό ήταν, είπα στον εαυτό μου. Οπωσδήποτε, οριστικά το τέλος.

Δεν ήταν το τέλος. Ο Λένι τηλεφωνούσε δέκα, δώδεκα φορές τη μέρα. Άφηνε μηνύματα στον τηλεφωνητή. *Αλό; Η φωνή του γέμιζε το δωμάτιό μου. Αλεπού; Είσαι εκεί;* Πολλές φορές δεν έλεγε λέξη. Κρατούσε τη γραμμή ανοικτή μέχρι και πέντε λεπτά, αναπνέοντας. Ξέρω ότι νόμιζε ότι θα μπορούσε να με καταφέρει πάλι. Αλλά εγώ προσπαθούσα όσο πιο σκληρά μπορούσα από κάθε άλλη φορά να μην υποκύψω και να μείνω μακριά του. Καμιά φορά τηλεφωνούσε άγρια μεσάνυχτα και με ξυπνούσε από βαθύ ύπνο. Το χέρι μου κατευθυνόταν από ένστικτο στο τηλέφωνο. Αλλά πάντα κατάφερνα να το σταματήσω πριν

να ήταν αργά.

Τελικά, με έφερε πάλι βόλτα. Και για τον επόμενο χρόνο που ήμασταν μαζί –τρεις μέρες εδώ, τέσσερις μέρες εκεί– η ζωή μου είχε γίνει αγνώριστη. Με το πάσο μου αναρωτιόμουν τι θα έπρεπε να κάνω για να τον αφήσω. Αναρωτιόμουν με τη συντροφιά μπουκαλιών κρύου λευκού κρασιού ή βαριών ποτηριών μισογεμάτων με ούισκι.

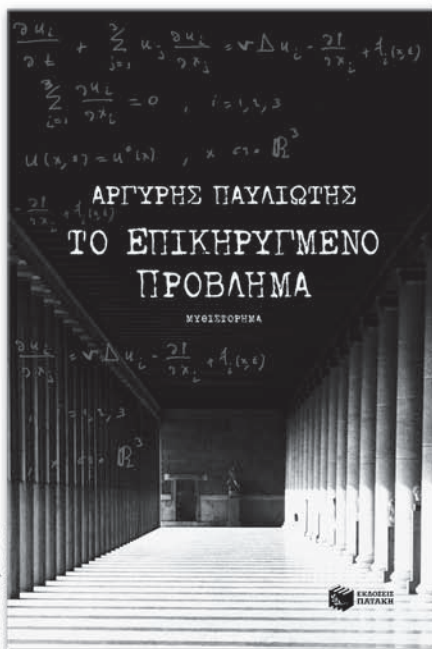
Ακόμα αναρωτιόμουν γι' αυτό το θέμα όταν πήγα να περάσω λίγες μέρες σε ένα σπα υγείας στην Καλιφόρνια. Μια μέρα το τηλέφωνο χτύπησε στο δωμάτιό μου. Είχε συμβεί ένα τρομερό δυστύχημα, ένα τρακάρισμα σε έναν χιονισμένο δρόμο. Η μητέρα μου είχε ογκδόντα κόκαλα σπασμένα. Ο πατέρας μου ήταν σε κώμα. Ήταν σε ένα νοσοκομείο 3.000 μίλια μακριά και ξαφνικά –με έναν τρόπο που δε θα μπορούσα να τον φανταστώ πριν λίγα δευτερόλεπτα– τίποτα δεν είχε σημασία. Ετοίμασα τις βαλίτσες μου, θυμήθηκα τη μητέρα μου να στροβιλίζεται –να χορεύει στη μουσική του Ντβόρτζακ– μέσα απ' τις πόρτες του τούβλινου σπιτιού του Λένι και τη γυάλινη όψη στα μάτια του πατέρα μου. Προσευχήθηκα ο πατέρας να μην πεθάνει απογοητευμένος με μένα και τότε ήξερα τι θα είχα να κάνω. (6ε)

Μετάφραση Αντωνία Αλεξάκη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

360 σελ., 15 €

Αργύρης Παυλιώτης

Το επικηρυγμένο πρόβλημα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μια αγρότισσα από την Εκάλη, ένας εξαφανισμένος φοιτητής, μια καταραμένη εξίσωση. Μυστικά και ψέματα, μοιραίες έλξεις και ένας ευφυής ποινολόγος, μπλεγμένος στο γοητευτικό λαβύρινθο των Μαθηματικών.

σε όλα τα βιβλιοπωλεία

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΠΑΤΑΚΗ: ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 65, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ. 210.38.11.850
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ. 210.38.31.078
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ν. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34, ΤΗΛ. 2310.70.63.54-5